

s mint homo sapiens
 új szavakat rakjak össze
 végtelen sorba
 új lélekkel
 hogy megnyugodjak

LACZKFI JÁNOS

A HAJLÉKKÉSZÍTÉS ZSOLTÁRA...

Uram, mi, a te híveid,
 roppant rendes gyerekek vagyunk ám,
 lehozunk téged az égből,
 bebugyolálunk öblítőillatú ruhácskákba,
 megédesítjük a papit is, amivel megetetünk,
 nehogy elcsapd a kis haskódat,
 csinálunk neked babaházat,
 elnevezzük templomnak,
 ott majd minden habos márvány lesz
 meg csipi-csupa aranyozás,
 meg ájtatos tekintetű szentecskékkel
 pakolásszuk tele a főhajót,
 legyen mivel játszánod,
 ha unod magad,
 zenélünk is neked,
 pihepuha zenéket,
 mindenesetre semmi olyasmit,
 amire amúgy szívesen rángatózunk
 őrjögve a fesztiválokon,
 maradj csak meg, Uram,
 a te kis álomvilágodban,
 csíja, csicsíja, majd mi elringatunk,
 suttogva motyogunk neked
 szép szavakat, és engedelmesen
 ráfeleljük a zsoltárválaszokat,
 egyszerre vetünk keresztet,
 mint a kiskatonák, és dehogyan szólunk
 vissza pimasz hangsúllyal,
 mint szeretteinknek otthon,
 négy fal között,
 dehogyan hánytorgatjuk fel a sérelmeinket,
 dehogyan kelünk ki fröcsögve magunkból,
 hogy lepofozlak, te bűdös kölyök,
 vagy hogy fogja be a száját, anyuka, mielőtt rálépek,
 vagy hogy inkább főzni tanulnál meg, te utolsó,
 nem, Uram, a te házában minden olyan
 szelíden megy és olajozottan, még a Rózsikát
 is csak halkan mószeroljuk, amiért
 rosszul vasalta ki az oltárterítőt,
 és már megint nem oda tette a virágot,
 ahova illik, nem azért mondom, atyám,
 de tudnék magának mesélni erről
 az ájtatos asszonyszemélyről,

olyan cifra dolgokat, hogy esküszöm,
 a füle is kettéállna.
 És miután rózsaszín babaszobádat ilyen
 szépen berendeztük, Uram,
 nehogy találkoznod kelljen a valósággal,
 te fogod magad, és össze-vissza csavarogsz
 a világban, nem maradsz meg a jó kis
 kereteid között, én ezt nem is értem, Uram,
 hát mindent megadtunk neked, öntettünk
 harangot, hogy az órát se kelljen nézned,
 építettünk orgonát, hadd búgjon érzelmesen
 a füledbe, erre te meg szabadon
 kószálsz olyan utcákon, ahol még
 az átlagembernek is veszélyes egyedül
 járnia, nem hogy neked, akit eddig
 pátyolgattunk, mindent alád tettünk,
 s tessék, így hálálod meg nekünk.
 Szóba elegyedsz a pénzváltókkal,
 az illegálisokkal, a vágott arcúakkal,
 és összevissza ölelgeted őket, még félreértik,
 Uram, te nem tudod, micsoda rettenetes
 félreértések vannak a világon,
 ha már valakit ölelgetned muszáj,
 hát babusgass minket, eleget fáradtunk
 érte, megérdemeljük, és ezt most
 minden beképzeltség nélkül mondom.
 Uram, te odaheveredsz az utcalányok
 mellé, és törölgeted a maszatos könnyeiket,
 pedig valaki benézhet az utcáról,
 és mit lát, Isten a bordélyban,
 ez rettenetes szalagcím, ennek
 nem tehetsz ki minket,
 vajon gondoltál erre,
 hogy honnan jössz,
 hová tartozol,
 hozzánk tartozol,
 tartozol nekünk,
 erre azoknak a szemérmetlen
 szerencsétleneknek a vállát simítod,
 mintha a koszos porontyaid lennének,
 és a csuda egye meg, még csak
 nem is azon járatod az eszedet,
 amin mi járatnánk hasonló helyzetben,
 csupa szívjóság vagy meg részvét,
 hát meddig mész még el, azt mondd meg,
 Uram, meddig, mert mi kezdünk
 torkig lenni a te végtelen jóságoddal!
 Csak egy kicsit lennél esendőbb,
 csak egy kicsit gondolnál a látszatra
 meg az illendőség re, de nem,
 füttyülsz az egész renomédra,
 amit olyan kínkeservesen építettünk
 évezredek át kártyalapokból.
 És odadölsz az utcapadra,
 a koszba, a hajléktalan mellé,
 és eszünkbe juttatod, hogy nálunk

pince-padlás teli van cuccokkal,
 ő meg két szatyorban hordja az életét,
 hogy mi tonnaszámra gyártjuk a szemetet,
 és idegesek vagyunk, ha nem szállítják
 el azonnal a szép kis házunk elől,
 ő meg a mi szemetünkben él, megpróbál
 eltakarítani utánunk, lám, mekkora mocskot
 hagyunk a Föld nevű táncteremben,
 mennyi maradékot hajigálunk ki
 fene nagy jó módunkban.

Uram, nem törödsz a kosszal, a fertőzésveszéllyel,
 az élősködőkkel, átmásznak rád esetleg,
 persze, tudom, őket is te teremtetted valahogy,
 akartam is már kérdezni, ugyan,
 minek, mi remekül ellennénk
 bacilusok, poloskák, tetvek, bolhák,
 egyebek nélkül, fene az ízlésedet,
 szerintem a hajléktalanok is jól
 ellennének ezek nélkül, de hát te tudod,
 te vagy a főnök, bár ezt elég nehezen
 nyeljük le, mi, a te híveid, akik hívek
 vagyunk ugyan hozzád, de azért mindennek
 van határa, odadólsz amellé az árva fickó
 mellé, és mindenfélét duruzsolsz
 a fülébe, szédíted, hitegeted, mennyei
 királlyal kábítod, ezerszer újrapörgeted
 vele veszteségeit, és megsiratod mindet,
 házat, hazát, asszonyt, állást, megbecsülést,
 mi mindent lehet elveszteni, te jó ég,
 mi mindent lehet megszerezni, te jó ég,
 közben igazából csak szétpergő homok
 marad kezünkben, és úgy vágyjuk közeledet,

Uram, te pedig megcsalsz minket,
 ott heverészel úri kedvedben
 a hidegben azzal az emberrel ott a padon,
 és bennünk nincs elég bátorság,
 hogy odaheveredjünk mellé,
 hogy odaheveredjünk melléd.

TANOS ANDRÁS

GONDOLATOK A TAVASZI KVT ELÉ...

A közösségemben sokszor megkérdezik, hogy mire jó az, hogy én a KVT-re elmegyek. A családomban is gyakran felmerül, hogy mi ennek az értelme. És persze én is felteszem saját magamnak a kérdést egy-egy szombat után, hogy megérte-e, vagy legalább is hogy mi változott azzal, hogy ott voltunk, illetve, hogy én ott voltam?

Leülök írni és a KVT-re gondolok és egyből ez az első gondolatom, amit gyakran megfogalmaztam magamnak. Szinte mindig az a benyomásom, hogy közelebb vagyunk egymáshoz (gondolatilag, véleményileg, értékrendileg) mint gondoljuk, csak nehezen értjük meg egymást. A legtöbb KVT után ez az érzésem, hogy ez ezzel ment, hogy valaki felszólalt, hogy: „...” és mond valamit, amin többen fennakadunk. És utána vitatkozunk egy-egy értelmezésen, egy-egy megfogalmazáson. Akár azon, hogy „ki a Bokor tag?”. Felmerül ez a téma, hozzászólogatunk, kiakadunk, érvelünk. Valaki fél (feltételezi?), hogy ez arra irányul, hogy valakikről kimondjuk, hogy ők nem Bokortagok. Aztán kiderül, hogy dehogy is, ez sokkal inkább nekünk szól, hogy mi saját magunk próbáljunk ilyenek lenni, szó nincs mások kategorizálásáról, minősítéséről. Igazából nincs olyan nagy különbség a vélemények között, mint elsőre tűnik. Viszont amint mindenki kifejtje az álláspontját én, legalábbis én el tudom fogadni és azt mondom, hogy ezzel semmi gond nincs – bár én nem így fogalmaznám meg. Viszont innentől meg számít egyáltalán, hogy hogy fogalmazzuk meg? Hát nem is tudom. Az ott levők számára talán kevésbé, hiszen néhány óra eredményeként elkezdik árnyaltan látni az adott mondatokat. Bárki viszont, aki nem volt ott, de olvassa, hogy a Bokortag... az ezt nagyon sokféleképpen értheti.

Sokszor kerülök ellentétbe a családommal, vagy bárkivel, ha egy helyzetet, jelenséget, vallást vagy akár magát az életet nagyon leegyszerűsítik. Például, ha egy emberről ennyit mondunk csak, hogy az XY kényszeres, azért ilyen. Lehet, hogy az, de ez a mondat kevés, egy ember sosem ilyen egyszerű, mint ez a mondat. Szeretnék én is valami rendszert belelátani a világba. Szeretem a rendszereket – jó is, mert mérnökként rendszerekkel foglalkozhatok, ahol szabályok vannak és ezek szerint mennek dolgok. A világ bár lehet, hogy ilyen, de aki azt mondja, hogy átlátja ezeket a szabályokat, az pofára eshet. (Ha nem esik pofára, az még rosszabb.) Meglepő dolgokra képesek emberek, akikről nem is gondoltuk volna. Pont ez az, hogy miért gondolkodunk egyáltalán ilyeneken, hogy ki mire képes, megítélve, eldöntve, hogy ő pl. egy adott dologra nem.

A KVT témája amennyire én értem a generációk közötti kapcsolat. Legalábbis ez egy hangsúlyos témája, annyi